

Agatha Raisin ja kummituste maja

Agatha Raisin ja
**KUMMITUSTE
MAJA**

Inglise keelest tõlkinud Mall Pöial

Originaali tiitel:
M. C. Beaton
Agatha Raisin and the Haunted House
St Martin's Press 2003, New York

Toimetanud Piret Klaus
Sarja kujundanud Villu Koskaru

© 2003 by M. C. Beaton
Tõlge eesti keelde © Mall Pöial ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-170-6

Trükitud AS Pakett trükikojas

Üks

Maakohti oli tabanud suu- ja sõrataud. Metsarajad ning taluvärvad olid tabalukkudega suletud. Kevad oli jahe ja niiske, esimeste nartsisside kollased õied rippusid raskelt vihmavalingute all.

Agatha Raisini majakese õlgkatus tilkus nukralt. Naine istus koos oma kassidega köögipõrandal ning murdis pead, mida ette võtta, peletamaks ligihiilivat tuttavat tunnet – igavust. Ta teadis hästi, et koos igavusega saabub masendus.

Naabermajja, mis varem oli kuulunud Agatha endisele abikaasale Jamesile, oli kolinud köitva olekuga mees, aga igasugune huvi mistahes mehe vastu oli Agatha põues täiesti kustunud. Ta ei olnud käinud tervituskooki-moosi viimas nagu teised külanaised. Ka polnud Agatha kuulnud mingit keelepeksu, kuna naasis just Londonist, kus oli eduka vabakutselise suhtekorraldajana aidanud müüki paisata uut noortele mõeldud moekollektsiooni nimega Mister Harry. Selle tööotsa ainus tulemus oli, et keskealine Agatha oli hakanud

tundma end vanana. Mõned luidrad modellid – heroinišikk oli ikka veel moes – olid pannud teda tundma end veel paksema ja vanemana kui muidu. Ka oli Agathat vaevanud südame-tunnistus, sest ta teadis, et rõivad on valmistatud Taiwanil kõige odavamatest materjalidest ning lagunevad pikal kandmisel kahtlemata koost.

Naine tõusis püsti, läks trepist üles magamistuppa ja uuris end täispikkuses peeglist. Talle vaatas vastu jässakas, kena säärejooksu, läikivate pruunide juuste ja karusilmadega kesk-ealine naine.

Tegudele, lausus Agatha endale. Ta meigib end, läheb vaatama oma sõbrannat, vikaari abikaasat proua Bloxbyd ja viib end külaklatšiga taas kurssi. Agatha tegi heleda jumestuskreemiga meigipõhja, meenutades, et see polnudki nii ammu, mil moes oli pronksikarva nahk. Nüüd, kus ka mittemoekad said endale lubada kesktalviseid reise, ei peetud päevitust ega isegi pruunikas toonis jumestust enam elegantseks. Naine sikutas närviliselt lõuaalust nahka. Kas see hakkab lõtvuma? Ta andis endale lõua alla kuuskümmend laksu ja läks mossi, kuna kael hakkas punetama.

Agatha vahetas hommikul selga pandud vanad püksid ja sviitri kuldse siidpluusi ning biskviidikarva linase kostüümi vastu. Mitte et sel äkilisel soovil end üles lüüa oleks midagi pistmist uue elanikuga kõrvalmajas, kinnitas ta endale. Vähemalt osutus tõeks leierdatud ütlus, et aeg parandab kõik haavad. Ta vaevu mõtles Jamesile nüüd ja oli jätnud igasuguse lootuse meest veel kunagi näha.

Uuesti allkorrusel, libistas naine selga Burberry vihmamantli, võttis vihmavarju ning astus vihmavalingu kätte.

Miks, taeva pärast, ma küll kõrge kontsaga kingad panin, mõtles ta, laveerides kiriklasse suundudes Sireli tee porilom-
pide vahel.

Ukse avas leebe ilmega hallipäine proua Bloxby. „Proua Raisin!” hüüdis ta. „Millal sa tagasi jõudsid?”

„Eile õhtul,” vastas Agatha, mõeldes, kui veider tundus oma perekonnanime kuulmine pärast Londonit. Aga küla daamide seltsis, millesse Agatha kuulus, pöörduti üksteise poole alati üpris ametlikult.

„Tule sisse. Selline kohutav ilm. Ja see suu- ja sõrataudi puhang teeb muret. Ringiuitajatel on keelatud maakohtades käia, aga nad ju ei kuula. Mulle tõepoolest tundub, et mõnele neist kolajatest maal ei meeldigi.”

„Kas suu- ja sõrataud on ka siiakanti jõudnud?” päris Agatha mantlit seljast võttes ja esikunagisse riputades.

„Ei, Carselys pole midagi ... veel.”

Perenaine läks ees elutuppa ja Agatha järgnes talle. Külaline vajus vana diivani sulepatjadesse, võttis kingad jalast ja sirutas märgades sukkades jalad tule poole.

„Kui minema hakkad, laenan sulle kummikud,” lausus proua Bloxby. „Teen kohvi.”

Kui proua Bloxby kööki suundus, vajus Agatha patjadele ning sulges silmad. Äkki tundis ta kojujõudmise üle rõõmu.

Proua Bloxby tuli tagasi, kandikul kohvikruusid.

„Mis külas uudist?” päris Agatha.

„Ee ... James käis siin, kui sa ära olid.”

Agatha ajas end otsekohe sirgu. „Kus ta nüüd on?”

„Kardan, et ei tea. Ta jäi vaid pooleks päevaks. Rääkis, et reisib välismaal.

„Pagan küll!” lausus Agatha mornilt, kogu vana valu tulvas tagasi. „Kas sa ütlesid talle, kus ma olen?”

„Ütlesin küll,” vastas vikaari abikaasa ettevaatlikult. „Ütlesin, kus sa Londonis elad, ja andsin su telefoninumbri.”

„Ta ei helistanud,” sõnas Agatha rusutult.

„Tal paistis väheke kiire olevat. Palus sind südamest tervitada.”

„See oli nali,” vastas Agatha sapiselt.

„Joo nüüd oma kohvi. Ma tean, et on alles vara, aga äkki sooviksid midagi kangemat?”

„Sellele teele ei tahaks ma minna, iseäranis niisuguse matsi pärast nagu James,” vastas Agatha.

„Oled sa kohtunud oma uue naabriga?”

„Ei. Nägin, kuidas ta sisse kolis, eemalt, aga sain siis selle suhtekorralduse võimaluse ja sõitsin Londonisse. Mis mees ta on?”

„Paistab olevat meeldiv ja tark.”

„Millega ta tegeleb?”

„Töötab arvutite alal. Vabakutselisena. Lõpetas just mingi suure lepingulise töö. Olevat rõõmus, et see läbi sai. Sõitis iga päev Milton Keynesi ja tagasi.”

„See on tükk maad. Mõrvu ei ole toimunud?”

„Ei, proua Raisin. Oleksin arvanud, et neist juba piisab sulle. On siiski üks väike mõistatus.”

„Ja nimelt?”

„Hiljuti paluti Alfil kurje vaime välja ajada, aga ta keeldus.” Alf oli vikaar. „Alf ütleb, et usub üksnes pühasse vaimu ja ei millessegi muusse.”

„Kus need vaimud on?”

„Hebberdonis on üks maja, kus kummitab – tead küll, see pisike küla teisel pool Ancombe'i. Maja kuulub ühele vanadaamile, kellelegi proua Witherspoonile, kes on lesk. Ta on kuulnud öösiti imelikke hääli ja näinud tulesid. Alf jõudis otsusele, et külalapsed viskavad vanadaami kulul nalja, ja soovitas pöörduda politseisse. Naine tegigi seda, kuid nad ei leidnud midagi. Aga proua Witherspoon jääb oma jutu juurde, et seal kummitab. Kas tahad asja uurida?”

Agatha vaikis hetke ja vastas siis: „Ei. Küllap on Alfil õigus. Tead sa, praegu siin istudes otsustasin lõpetada ringitormamise ja oma igavusele leevenduse otsimise. On aeg elustiili muuta. Kavatsen kodule pühenduda.”

Proua Bloxby uuris teda murelikult.

„Sina? Oled sa kindel, et see on hea mõte?”

„Aed on umbrohtu täis ja see vihm ei saa igavesti kesta. Mõtlen niisama kohmitseda ja pisut aiandusega tegeleda.”

„Sa tüdined õige pea.”

„Sa ei tunne mind,” vastas Agatha teravalt.

„Võib-olla mitte. Millal sa seda otsustasid?”

Agatha naeratas sunnitult. „Viis minutit tagasi.”

Naise kangekaelne uhkus ei lubanud tal tunnistada, et Jamesi siinkäik ja asjaolu, et mees kontakti ei otsinud, oli teda sügavalt haavanud.

Sedamööda, kuidas kevad pikapeale kuivemaks tõmbus, näis tõepoolest, et Agatha Raisin on viimaks kodule pühendunud. Lohakatest aednikest tüdunud, oli ta otsustanud kogu töö ise ära teha ja avastanud, et aiatöö leevendab valu, mida ta Jamesi tõttu ikka veel tundis. Carsely küla daamid

rääkisid Agathale, et tema naaber Paul Chatterton on võluv mees, aga mitte põrmugi seltsiv. Hetkeks ärkas Agathas tung samuti proovi teha, kuid siis kaalutles ta nukralt, et mehed tähendavad valu ning komplikatsioone. Parem on nad rahule jätta.

Ühel päikesepaistelisel päeval lösutas Agatha parajasti aias lamamistoolis, peal korralik kiht päikesekreemi ning kassid Hodge ja Boswell jalgade juures maas, kui üks hääl lausus ettevaatlikult: „Terekest.”

Naine avas silmad. Üle aia kummardus naaber. Mehe kõhnas arukas näos särasid mustad silmad ja seda raamis paks puhasvalge juuksepahmakas.

„Jah?” nõudis Agatha ebaviisakalt.

„Ma olen teie naaber Paul Chatterton.”

„Ja siis? Mida te soovite?” küsis Agatha ja sulges taas silmad.

„Tahtsin tere öelda.”

„Seda te juba tegite.” Agatha avas uuesti silmad ning silmitses meest. „Kui prooviks nüüd head aega öelda?”

Naine sulges uuesti silmad, kuniks arvas, et tema ülbus peaks olema päralt jõudnud. Siis tegi ta silmad ettevaatlikult taas lahti. Mees seisis ikka veel seal ja muigas talle näkku.

„Pean ütleva, et te pakute värskendavat vaheldust,” lausus külaline. „Olen saabumisest saati olnud külaprouade piiramisrõngas ja nüüd, kui otsustan natuke seltsivam olla, satun selle ühe inimese otsa, kes ei taha minust midagi teada.”

„Tüüdake kedagi teist,” vastas Agatha. „Miks just mind?”

„Teie olete kõige lähemal. Pealegi kuulsin, et olete küla nuhk.”

„Mis see siia puutub?”

„Lugesin kohalikest lehtedest, et Heberdonis on keegi vana naine, kes arukaotuseni kardab vaime. Kavatsen sinna minna ja pakkuda oma teeneid kui vaimude väljaajaja.”

Agatha varjusurmas olnud naiseinstinkt ärkas. Ta ajas end sirgu. „Tulge eesukse juurde, lasen teid sisse ja arutame seda asja.”

„Hetke pärast näeme.” Mees lehvitas ja tegi minekut.

Agatha püüdis tõusta, mõeldes omaette, et niisugused vanamoodsad kangast lamamistoolid nagu Londonis Green Parkis on välja mõeldud spetsiaalselt selleks, et panna inimest end vanana tundma. Ta avastas, et ei suudagi tõusta, ning pidi end küljele kallutades murule veeretama, et püsti saada. Naine andis toolile raevuka jalahoobi. „Lõkkesse lähed!” ütles ta. „Hommepäev asendan su korraliku päevitustooliga.”

Ta kiirustas majja, peatudes hetkeks köögis, et pühkida päikesekreem näolt.

Enne ukse avamist kõhkles Agatha hetke. Tal oli seljas luitunud kodukleit ning jalas madalad kingad. Siis kehtas naine õlgu. Mehed! Kellel nende pärast õige tarvis muretseda!

Naine avas ukse. „Astuge sisse,” lausus ta. „Joome köögis ühe kohvi.”

„Eelistaksin teed,” vastas mees perenaise järel majja sisenedes.

„Missugust?” küsis Agatha. „Pakkuda on Darjeeling, Assam, Earl Grey ja mingisugune pärastlõunatee.”

„Darjeeling käib küll.”

Agatha pani vee keema. „Kas te praegu ei tööta?”

„Ei, üks leping lõppes, teine pole veel alanud. Kavatsen pisut hinge tõmmata.”

Agatha nõjatus köögilaua vastu. Pauli intelligentsed silmad uurisid teda ja äkki soovis naine, et tal oleks seljas midagi ilusamat või vähemalt pisut meiki näos. Mees ei olnud otseselt kena, aga need valged juuksed, mustad silmad kahvatus näos ning pikk sportlik kuju võisid Agatha arvates päris paljudele naistele korda minna – välja arvatud muidugi, meenutas ta endale, talle, Agatha Raisinile.

„Minu maja kuulus vist kunagi teie eksabikaasale James Lacey,” lausus mees. Vesi läks keema. Agatha tõstis lauale kaks kruusi, pani ühesse teekotikese ja teise lusikatäie lahustuvat kohvi.

„Jah,” vastas ta siis, liigutas teepakki, tõstis selle välja ning asetaskruusi mehe ette lauale. „Suhkur ja piim on teie ees.”

„Täna. Miks teie Raisin olete? Kas abiellusite uuesti?”

„Ei, see on mu esimese abikaasa nimi. Kasutasin seda ka siis, kui Jamesiga abielus olin. Kas teie olete abielus?”

Järgnes põgus vaikus, kuni Paul teele hoolikalt suhkrut ja piima lisas. Ta segas teed. „Jah, olen,” vastas ta siis.

„Ja kus on siis proua Chatterton?”

Jälle vaikus. „Hispaanias sugulastel külas.”

„Ta on siis hispaanlanna?”

„Jah.”

„Mis ta nimi on?”

„Ee ... Juanita.”

Agatha karusilmade pilk muutus teravaks. „Teate, mis mina arvan? Minu arust ei olegi te abielus. Usun, et mingit Juanitat ei ole olemas. Kuulge, ma ei kutsunud teid sisse mitte selleks, et teile püksi pugeda, mind lihtsalt huvitab see vaimudelugu.”

Mehe mustad silmad välgatasid lõbusalt. „Kas te olete alati nii otsekohene?”

„Kui mulle näkku valetatakse, siis jah.”

„Aga Juanita on olemas. Tal on pikad mustad juuksed ...”

„Ja ta mängib kastanjette, roos hambus. Unustage ära!”
nähvas Agatha. „Niisiis, mis plaanid teil nende kummitustega on?”

„Mõtlesin, et lähen sinna ja pakun oma teeneid. Ehk tulete kaasa?”

„Miks ka mitte,” vastas Agatha. „Millal läheme?”

„Kohe praegu?”

„Tore. Lõpetage oma tee, lähen üles ja vahetan riided.”

„Seda pole vaja. Teie koduperenaiselik väljanägemine julgustab ehk proua Witherspoonit.”

„Jama!” sõnas Agatha, lahkus köögist ning kiirustas üles. Ta pani selga šiki roosa-valgetriibulise särkpluuskleidi ning meikis end hoolikalt. Naine tahtnuks panna jalga kõrge kontsaga kingad, aga ilm oli palav ja paistes pahklud pole kuigi elegantsed. Agatha ohkas ning lükkas jalga madalad sandaalid.

Pooltel teel trepist alla meenus talle, et sukkpüksid olid ununenud. Kuum päev sukkipüksteta tähendab, et sandaalirihmad hõõruvad paljaid jalgu ja lühikese kleidi tõttu võivad kintsud autoistme külge kleepuda. Agatha pöördus magamistuppa tagasi ning tiris jalga sukkipüksid etiketiga „kõikidele suurustele”, mõeldes omaette, et kes iganes selle loosungi pakile pani, pidi küll silmas pidama luidraid neljateistaastaseid. Ta heitis pilgu peeglisse. Pingutus, mida oli nõudnud palavas magamistoas sukkipükste jalgatõmbamine, oli pannud nina läikima. Ta puuderdas seda ägedalt ja sai aevastushoo.